

UUTISKIRJE

Rakkaat ystävät

Lämmin tervehdys teille kaikille täältä syksyisestä Botswanasta! Siellä ehkä pikkuhiljaa alkaa puihin tulla hiirenkorvat ja sitten lehdet, täällä kuivia lehtiä tipahtelee puista tiheällä tahdilla maahan ja niitä saa sitten jatkuvasti olla lakaisemassa pois. Ihmiset ihmettelevät, miten sää viileni aikaisin tänä vuonna ja miten tuntuu, että talvi on tulossa ennen aikojaan. Nähtäväksi jää, josko tuo tarkoittaa, että kevätkin tulee aiemmin elokuussa – tai sitten ei.

Tämän päivän 'teltantekijöitä'

Rouva Minja, Francistownin kirkkoherra Geoffrey Nkanga, ja Minjojen tytär Sia lähtöjumalanpalveluksessa

Francistownin seurakunnassa on ollut koko täällä oloni ajan pieni mutta aktiivinen tansanialainen yhteisö. He ovat oppineet kotonaan Tansaniassa osallistuviksi, sitoutuneiksi ja hyvin anteliaiksi seurakuntalaisiksi, ja sitä samaa he ovat jatkaneet Botswanassakin osoittaen hyvää esimerkkiä meille kaikille muille. Nyt kuitenkin, kun aikaa on kulunut ja ikääkin karttunut, yksi sun toinen perhe on päättänyt palata 'takaisin kotiin' ja niin olemme sanoneet hyvästejä perheelle toisensa jälkeen. Kotiinpaluuseen on vaikuttanut useammissa tapauksissa myös Botswanan tiukentunut maassaolo- ja työlupiansaantipolitiikka.

Minjan perhe on ollut yksi mieleenpainuvimmista tuttavuuksistani täällä Francistownissa. Molemmat vanhemmat olivat super-aktiivisia kaikissa seurakunnan tilanteissa ja opettivat myös lapsensa osallistumaan toimintaan. Heidän vanhin poikansa oli aktiivinen seurakuntanuori niihin aikoihin, kun itsekin olin mukana seurakunnan nuorten toiminnan tukemisessa. Nyt näen tämän jo aikuiseksi varttuneen kolmen lapsen isän osallistumassa aktiivisesti seurakunnan elämään Gaboronessa, kantamassa siellä tuoleja ja auttamassa, missä apua tarvitaan.

Rouva Minja järjesti monen monet ruokailut seurakunnalle ja piti aina huolta siitä, että kaikki paikalle kertyneet lapset saivat ruokaa syötäväkseen. Hän liittyi seurakunnan naisten ryhmään ja matkasi heidän kanssaan naistenpäiville milloin Kalahariin ja milloin minnekin. Joka paikassa hän osallistui toimintaan aktiivisesti eikä se, että setswanan kieli ei sujunut sukkelaasti, ollut hänelle mikään ongelma. Minulle on jäänyt hänestä erityisesti mieleen aika, jolloin nyt jo edesmennyt kirkkoherramme Mayfly Livingstone sairasti suusyöpää eikä enää pystynyt syömään muuten kuin nenäletkun kautta. Rouva Minja heräsi joka aamu kukonlaulun aikaan keittämään keittoa, jonka hän sitten toimitti Mayflylle päivän ruuaksi. Ja kun Mayfly oli jossain vaiheessa Gaboronessa sairaalassa, rouva Minja valjasti Gaboronessa siinä vaiheessa työssä olleen

UUTISKIRJE

puolisonsa tekemään samaa palvelusta paimenelleen. Tämä kaikki ilman palkkaa, ilman sen suurempaa huomiota, pelkästä rakkaudesta.

Maaliskuussa tuli sitten aika rouva Minjan palata tyttärensä kanssa takaisin Tansaniaan. Pidimme hyvästelyt kirkossa ja lähetimme heidät matkaan siunausten saattelemana täysin luottaen siihen, että samat lahjat tulevat käyttöön nyt vuorostaan Tansaniassa.

Miksi kerron nyt Minjan perheestä? Kerron siksi, että koen heidät – ja monet muut tapaamani ihmiset – eräänlaisina lähetystyöntekijöinä. Elävästi kristittyinä ihmisinä, jotka ovat löytäneet oman lahjansa palvella seurakuntaa ja ovat uskollisesti käyttäneet sitä. Kun he ovat tulleet Tansaniasta, yhdestä maailman suurimmasta luterilaisesta kirkosta tänne Botswanaan, he ovat tulleet matkassaan kirje seurakunnasta. Kirjeessä on esitelty heidät ja pyydetty, että heidät otetaan vastaan vastaanottavassa seurakunnassa. Nyt kun he palasivat takaisin Tansaniaan, lähtivät he matkassaan kirje, jossa kerrotaan, miten he ovat olleet mukana toiminnassa Francistownissa. Kai tuota kirjeenvaihtoa voisi kutsua nykykielellä vaikka jonkinlaiseksi 'raportoinniksikin'.

Puhumme paljon tämä päivänä etelä-eteläyhteyksistä, kun puhumme lähetystyöstä ja toinen toiseltamme oppimisesta. Perinteisesti olemme ajatelleet, että lähetystyöntekijät tulevat pohjoisesta ja menevät etelään – tai itään tai länteen. Voi tulla aika, että suunta kääntyy etelästä pohjoiseen, aika näyttää, mutta nyt ainakin on kovasti kiinnostusta siihen, miten etelä-etelä – suunta voisi tukea toistaan, tai miten voisimme oppia globaalisti toisiltamme eri suunnista. Kun ajattelen Minjan perhettä, siinä on mielestäni jo toteutunut melkoinen etelä-etelä oppiminen ja kokemusten vaihto monella kristillisen elämän alueella. Näin ihan kaikessa hiljaisuudessa, arjessa eläen, kristittyinä toisten kristittyjen ja kristinuskosta vielä osattomienkin rinnalla. Liekö Tansanian kirkko tietoinen siitä, miten upeaa työtä heidän kasvattinsa tekevät niissä maissa, minne Jumala on heidät milloinkin johdattanut. Tuota voisi tietysti joku päivä heiltä ihan kysäistäkin.

Vesiviljelyä

Käväisin muutama kuukausi sitten Botswanan kirkon päätoimistolla ja tapasin siellä diakonian toimialasta tilapäisesti vastaavan Albert Mosimen (kuvassa). Hän on tullut monille tutummaksi musiikkipiireistä mutta nyt hänet on valjastettu väliaikaisesti mukaan myös diakonisiin kuvioihin.

Albert esitteli minulle kirkon Kiinasta hankkimia vesiviljelykehikoita, joiden avulla on tarkoitus aloittaa pienimuotoista kasvisten viljelykokeilua Kalaharin kuivissa kylissä. Albert kertoi, että noissa kylissä on vaikeaa kasvattaa kasviksia johtuen maaperästä ja veden suolaisuudesta ja koska kylät ovat kaukana, tuoreiden vihannesten ja kasvisten saanti on niissä myös rajattua. Näin ollen muutamassa kylässä on nyt tarkoitus pilotoida vesiviljelykokeilua ja katsoa,

UUTISKIRJE

saataisiinko siitä apua ravinnontuotantoon. Kehikot ovat kirkon omistuksessa ja ne lainataan seurakuntiin. Jos ne tulevat hyvään käyttöön, ne voivat jäädä sinne. Jos niitä taas sitten ei käytetä, voi kirkko siirtää ne muualle. Mielenkiintoinen kokeilu, jota jäämme seuraamaan ja oppimaan noistakin kokemuksista.

Miniän tuonti kotiin

Botswanalaisessa kulttuurissa hääseremoniat ovat kaksiosaiset, ensin juhlietaan morsiamen puolella ja sitten sulhasen puolella. Tosin, nykyään säästösyistäkin johtuen nuoret joskus yhdistävät nämä kaksi juhlaa.

Vanhempi poikani Oteng meni naimisiin korona-aikana ja siitä johtuen mutkia hieman suoristettiin, kun kokoontumisia ei voitu vapaasti järjestää. Näin meiltä oli tekemättä prosessin viimeinen osuus eli morsiamen tuonti uuteen sukuun. Setswanaksi tätä kutsutaan nimellä ”Kgoroso”.

Huhtikuun ensimmäisenä päivänä pidimme sitten ensin pienen juhlan puheineen, ateriointeineen ja kuvan ottamisineen, ja lopulta auringon hieman jo laskiessa tuli aika morsiamen suvun naisten tuoda Otengin vaimo meidän pihamaallemme. Minut asetettiin Otengin ’äitinä’ istumaan pihalle (kuva: Mary Toma) ja siinä sitten odottelin miniää tulevaksi. Laulaen ja pieniä lahjoja nuorelle parille kantaen naiset saapuivat, nuorikko asetui viereeni istumaan ja molempien sukujen naiset sitten piiriin ympärillemme. Siinä ensin vaihdettiin muutamia tervehdyksiä ja sitten siirryimme osuuteen, jossa minun tehtäväni oli laittaa nuorikolle huivi päähän ja shaali harteille. Nämä merkinä siitä, että hän on nyt naimisissa oleva rouva ja osoituksena siitä, kuinka hänen tulee pukeutua, kun suvussa on juhla tai kun hänet lähetetään ’virallisiin tehtäviin’ esimerkiksi pyytämään vaimoa suvun nuoremmille jäsenille. Kun seremoniat oli sitten suoritettu, tilanne vapautui hieman, ja laulu raikui ja tanssiaskelkin irtosivat yhdeltä sun toiselta tilaisuuteen osallistuneelta henkilöltä. Olimme saaneet kaikki prosessit suoritetuksi ja minulle ainakin tuli melkoisesti oppia botswanalaisesta hääkulttuurista! Koukerot ovat monenmoiset ja hieman mutkikkaammat kuin Suomessa, mutta niissä on varmasti oma viisautensa suvun ja yhteisön kannalta.

UUTISKIRJE

Oikein hyvää kevättä teille sinne Suomeen,

Marja

Marja Alastalo

Lähdin Botswanaan 1994 suomalaislasten opettajaksi ja myöhemmin kummilapsityöhön Tsholofelong (Toivon Paikka) – ohjelmaan Francistowniin. Eteläisen Afrikan kumppaneihin ja työhön tutustuminen eri rooleissa 2015–2020 johdatteli minut vielä laajempiin ympyröihin itäisen ja eteläisen Afrikan alueelliseksi ohjelmapäälliköksi. Elämänikäinen oppiminen jatkuu!

Rukousaiheet

- viisautta osata käyttää aika olennaisiin tehtäviin moninaisten kysymysten keskellä
- varojen taloudellinen ja mahdollisimman hyödyllinen käyttö niin Lähetysseurassa kuin kumppaneilla projekteissakin
- työn ja elämän iloa meille kaikille

Voit tukea työtäni myös taloudellisesti lahjoittamalla haluamasi summa MobilePaylla numeroon **58735** tai tilisiirrolla **FI38 8000 1400 1611 30**. Muista kirjoittaa viestikenttään minun nimeni, myös MobilePayssa.